

MAARTEN KUIPERS
GROOT
VERDWIJNBOEK

MET ILLUSTRATIES VAN EMANUEL WIEMANS

© Uitgeverij Condor, 2024
Tekst: Maarten Kuipers
Illustraties: Emanuel Wiemans

Vormgeving omslag: Emanuel Wiemans
Vormgeving binnenwerk: Perfect Service

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch databestand of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.uitgeverijcondor.nl
www.kinderboeken.nl

ISBN 978 94 6453 086 5
NUR 283

Dit boek is gedrukt op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo blijven waardevolle bossen behouden.

*Wie dit boek leest
Zal verdwalen
In een doolhof
Van verhalen
En een wirwar
Van geheimen
Met mysteries
Binnenin*

*En jezelf daaruit
Bevrijden
Is pas mogelijk
Als jij
De waarheid
Hebt verzonnen
Woord voor woord
En zin voor zin*

Inhoud

<i>De boekendoos</i>	7
<i>Drakenstront!</i>	18
<i>Bovenste plank</i>	28
<i>Help!</i>	38
<i>Meneer De Boer</i>	50
<i>Modderland</i>	58
<i>De haverzak</i>	67
<i>Klusje voor de meester</i>	77
<i>1621</i>	85
<i>Levenslang</i>	96
<i>Het verhaal van de sprookjesverteller</i>	105
<i>Er was eens...</i>	112
<i>Het Litteken</i>	116
<i>Gebeurd, maar niet voorbij</i>	123
<i>Onmogelijk plan</i>	33
<i>Wonderkind</i>	140
<i>Ik laat je niet stikken</i>	145
<i>Botten kraken</i>	151
<i>Gekke bocht</i>	157
<i>Ernstig ziek</i>	166
<i>De verdwijning</i>	175
<i>Echt gebeurd</i>	189
<i>Boekenbeurt</i>	201
<i>Thuiskomen</i>	209

De boekendoos

De bel gaat en een kudde losgebroken bizons dendert over ons schoolplein. Wat heeft iedereen vandaag? De meiden uit mijn klas stuiven arm in arm de school in. De jongens duwen en trekken en stompen elkaar voor de grap op de schouders. Ze stormen langs de knutselschilderijen en de jassen aan de lage haakjes van de onderbouw, de trap op, voorbij de gekleurde kasten van de schoolbieb, naar ons lokaal op de bovenverdieping.

Ikzelf loop er maar zo'n beetje achteraan. Heb ik iets gemist? Het is toch een gewone maandagmorgen?

Mijn voeten aarzelen voor de drempel van de klas.

Binnen loeit iedereen door elkaar.

'Die puzzels waren súpermoeilijk!'

'Ontsnappen was letterlijk niet te doen!'

En ineens weet ik het weer: zaterdag was het

feestje van Liwiene. Dus dáárom klit iedereen nu rond haar tafeltje. Liwiene is het populairste meisje van de klas, met altijd de nieuwste kleren van precies het goede merk. Het meisje met wie iedereen bevriend wil zijn. Haar vader heeft een computerbedrijf en geld genoeg om voor de hele klas toegangskaartjes te kopen voor de *Mega Escape Room* achter het nieuwe winkelcentrum. Zo te horen was ontsnappen megaspannend – als je erbij was.

‘Het was zó gezellig!’ juicht Liwiene boven iedereen uit. ‘Ik voelde me zó jarig! Zó fijn dat jullie er speciaal voor mij waren, allemaal!’

‘Bijna allemaal,’ fluister ik in de deuropening. En meteen heb ik het weer: dat rotgevoel in mijn buik. Dat ik ook voelde toen de gouden uitnodigingen werden verdeeld en er geen kaart bij zat met de naam ‘*Elsie*’. Toen er iemand toevallig mijn kant op keek, deed ik maar net alsof ik óók zo’n kaart in mijn tas stopte.

Mijn voeten zijn de drempel over. Maar als ik naar mijn plek wil lopen, vooraan in de klas, hoor ik: ‘Had jíj ook een fijn weekend, Elsie?’

Het is meester Hugo, mijn nieuwe meester. Meteen ben ik dat stomme escape-gedoe vergeten. Meester Hugo is de fijnste meester die ik ooit heb gehad. Heel anders dan juf Gerta, onze vorige juf,

die meer van snauwen hield dan van kinderen, en die een parfum had dat stonk naar het melksapje uit de stengel van een paardenbloem.

Toen juf Gerta na de kerstvakantie ineens niet meer terugkwam, omdat ze liever bij een bank wilde werken, werd meester Hugo onze nieuwe meester. Een meester die nooit boos wordt. Tenminste, niet echt. Want hij probeert wel eens streng te kijken, maar als hij dat doet, beginnen zijn ooghoeken te dansen en moet hij zélf als eerste lachen. Meester Hugo vertelt prachtige verhalen over de geschiedenis, ook al is hij nog niet eens zo oud. Dan is het net alsof je verdwijnt in de tijd en vergeet dat je op school zit. Alleen al dáárom hoop ik dat meester Hugo nooit meer weggaat.

‘Mijn weekend?’ zeg ik. ‘Ik heb buiten gespeeld, op het pleintje bij ons in de straat. Ik had geen zin om binnen opgesloten te zitten.’

De meester vraagt of alles goed gaat met mijn oma – hij weet hoe ze is. Maar als ik antwoord wil geven, is hij plotseling afgeleid door de drukte in de klas.

‘Ga allemaal eens zitten op je billen, daar zijn ze voor gemaakt!’

De meester wil beginnen. Hij trekt de deur van het lokaal al dicht, maar dan schiet Bilal nog gauw de

klas in, buiten adem van het rennen.

‘Sorry, mees! De bus... het was een noodgeval... er was een kaping bezig!’

‘Echt waar?’ zegt de meester. ‘Een buskaping?’ Je ziet dat hij streng probeert te kijken, maar zijn ogen oefenen stiekem hun dansje. ‘Alwéér? Vorige week moest je een bom onschadelijk maken. En de week dáárvoor kwam je terecht in een tornado. Wat wordt het morgen: een ontvoering door *aliens*?’

‘Da’s een goeie, mees! Een buitenaardse ontvoering! Die zal ik onthouden.’

‘Grappenmaker. Ga maar gauw zitten voordat een ufo je komt halen.’

Bilal schuift op zijn plek, naast mij. Zijn knip-oog verklapt dat hij gewoon weer te laat van huis is vertrokken.

Ik ben blij dat hij er is. Bilal had ook geen gouden uitnodiging.

De meester klapt in zijn handen en zegt: ‘We gaan iets leuks doen!’

Iedereen veert op.

‘Iets heel leuks! Ik wil dat je na schooltijd kijkt of je thuis ergens een schoenendoos kunt vinden.’

Daar schiet de vinger van Liwiene al de lucht in, om te vertellen dat ze vorige week nieuwe schoenen heeft gekregen, hele mooie met een hakje,

maar dat haar vader de doos heeft weggegooid, maar dat dat helemaal niet uitmaakt, want ze heeft nog wel een andere schoendoos.

‘Dat is fijn,’ zegt de meester als hij er eindelijk tussen komt. ‘Wat wij namelijk gaan maken de komende tijd, is een...’ Hij pakt de pen van het digibord en schrijft met hanenpoten op het scherm:

Boekendoos

Om mij heen beginnen kinderen te praten.

‘Weet iedereen wat dat is, een boekendoos?’ De meester wacht ons antwoord niet af. Hij houdt de pen als een aanwijsstokje in de lucht en zegt: ‘Een boekendoos maak je om een boekbespreking te houden over een boek dat je hebt gelezen. Morgenochtend gaan we samen naar de schoolbib om een boek uit te kiezen. Het is dus een lees-knutselopdracht. Je mag je deksel versieren, zodat die doos zelf ook weer een soort boek wordt, snap je?’

We zijn niet dom, dus we snappen het.

‘Waar het eigenlijk om draait,’ zegt de meester, ‘is wat je in die doos stopt. Ik wil dat je allemaal drie dingen verzamelt die iets te maken hebben met jouw boek. Lees je bijvoorbeeld het verhaal van Sjakie en zijn opa, dan kun je er een choco-

ladereep in stoppen. Wat je precies in je boekendoos doet, mag je helemaal zelf bedenken. Je kunt iets tekenen of uitknippen, iets dat je op je kamer vindt... als het maar wat te maken heeft met je boek.'

Het klinkt wel leuk, die opdracht, want ik ben gek op lezen en ik heb knutselvingers, maar ik voel de zenuwen alweer in mijn buik. Want het woord 'boekbespreking' zegt het al: je moet iets bespreken. En bespreken betekent meestal: praten voor de klas. En dat durf ik niet. Niet meer. Zoals ik óók niet durf te zeggen dat we thuis geen schoendoos hebben.

'De schoolbieb, dat doen we dus mórgen,' zegt de meester. 'Vandaag beginnen we met een verhaal dat ik jullie al lang wilde vertellen. Een spannend verhaal uit de geschiedenis over mijn beroemde naamgenoot: Hugo de Groot.'

Daar is Liwienes vinger alweer.

'Heette hij écht Hugo? Of verzint u dat maar?'

'Waarom zou ik iets verzinnen?' zegt de meester. 'Het is een waargebeurd verhaal. Geloof me, hij heette echt Hugo. Goeie naam, hè?'

'Was hij ook groot?'

De meester lacht. 'Ik dacht al dat jullie dat gingen vragen. Nee, dat was zijn achternaam. Eigenlijk heette hij Grotius. Hij was best klein. Geluk-

kig maar voor hem, anders had hij nooit zo slim kunnen ontsnappen toen hij gevangenzat in een kasteel. Een gevangenis met dikke muren, waar je niet uit kon. Je moet namelijk weten dat hij...'

Tik! Tik! Tik! Tik! Tik! Tik!

Het is alsof er een specht naar binnen wil, zo snel wordt er op de deur van ons lokaal geklopt. Ik weet wie dat is.

